

Krinkelkrogen

Det er meget upassende – ja, det er direkte ubehageligt, når jeg hører folk i området brokke sig og bande højlydt, når de eksempelvis har savet et bræt i forkert længde.

Men det sker jo for nogle typer. Dog ikke for mig, da det er mig magtpåliggende at gøre tingene grundigt, uanset hvad jeg foretager mig.

I vores sommerhusområde summer det af aktivitet hver weekend. Området er forholdsvis nyanlagt, efter kommunalbestyrelsen i landkommunen forrige år gav tilladelse til at udstykke fyrre nye sommerhusgrunde.

Min kone og jeg var heldige at have midlerne efter en arv fra hendes forældre, og vi købte en grund, der blev bebygget den sommer.

Vores grund ligger som nummer to på en stikvej fem hundrede meter fra vandet.

På varme forårsdage som i dag kan jeg høre nybagte sommerhusejere hamre og save. Eller de har gæster på besøg og viser stolt deres nyerhvervelse frem under høj-røstet snak og latter.

Nu er det meste på plads for vores lille families vedkommende, men jeg går stadig og arbejder med at op-

føre et brændeskur nede bag birketræerne for enden af grunden.

Nogle kalder det ”at gå og rode med at bygge”, når man er amatørhåndværker.

Principielt har jeg meget imod betegnelsen ”at gå og rode”. Jeg roder bestemt ikke. Det er udelukkende en talemåde, jeg hører fra naboer og familiære forbindelser.

I dag er foråret for alvor kommet til egnen, og solen skinner. Jeg kan se gæssene trække nordpå ind over sommerhuset, og med deres markante kvæk supplerer de lydene af græsslåmaskiner, motorsave eller snakkende naboer.

Der er ikke meget arbejde tilbage med brændeskuret. Det står smukt og godt placeret midt mellem to birke-træer. Jeg har endda gjort mig den ulejlighed at beskære træerne, så de bevarede grene omkranser tagkonstruktionen i en pæn formation. Græsset foran skuret er nyslået.

Der mangler kun at blive sømmet fem brædder fast på den ene langside af skuret, da jeg beslutter at stoppe arbejdet og køre de tiloversblevne brædestumper på containerpladsen.

Årsagen til min beslutning er, at lysfaldet ind på brændeskuret lige nu er forkert på grund af aprilsolens højde på himlen. Sollyset vil besværliggøre den korrekte placering af de sidste fem brædder.

Jeg skal bruge tiden fornuftigt og kan lige så godt køre de tiloversblevne stumper væk. Og så irriterer synet af træstumperne mig, som de ligger der i en bunke på græsplænen.

Min grøn- og blåternede arbejdsskjorte er lettere fugtig ved armhulerne, og de grønne arbejdsbukser ser knapt så pæne ud som i morges. Jeg har trang til at gå ind og skifte tøj, men jeg modstår behovet. Jeg bør vise lidt

hensyn til min kone, som står for vask og husholdning. Det bekommer mig ikke vel, men jeg kan se frem til at skifte tøj inden aften.

Bygningen af brændeskuret har stået på i fem uger. Det meste af påsken gik med at grave huller til at støbe fire cementsøjler, der skal bære konstruktionen. Den efterfølgende weekend blev de bærende bjælker fastboltet oven på cementsøjlerne.

Skuret tog form, efterhånden som jeg fik konstrueret bygningen med et gulv, fire hjørnebjælker, tværstivere og tagplader i klar plastik. Og endelig fulgt af vægbrædder med mellemrum på præcis fem centimeter. Fremover kan brændet ligge til tørre på lige rækker i brændeskuret.

Nu skal det være.

Der er kun to timer til, at genbrugspladsen lukker for i dag. Jeg lægger brædestumperne ud i traileren og stabler dem pænt. Jeg tillader mig herefter at holde en lille pause.

Piben kommer frem, og jeg tænder efter det sædvanlige ritual. Først blæses piben ren, så tages tobakken frem, og bunden af piben stoppes med let hånd, derefter et lag tobak, som trykkes lidt hårdere, og der afsluttes med et rimelig presset lag tobak. Jeg tænder selvfølgelig med rigtige pibetændstikker.

Jeg bapper blidt på piben, og jeg kan se, at mit rødbrune, tætklippede og veltrimmede fuldskæg vipper på hagen, hver gang jeg tager et sug tobak.

Jeg vinker farvel til min kone Inger, som står inde i køkkenet. Hendes kontur kan svagt anes gennem ruden. Jeg går hen og starter bilen med kurs mod containerpladsen.

Min sølvfarvede folkevogn glider forbi nabosommerhuset i samme øjeblik, som en kvinde midt i trediveerne træder ud på terrassen foran huset med en bakke i hænderne. Jeg når akkurat at se hendes hvide sommerkjole blafre let i vinden som en kæmpe sommerfugl.

Det første stykke fra vores grund er grusvejen smal. Græsset presser på for at sprede sig ind i sporet, og det er tydeligt, at der ikke kører mange biler på denne stille stikvej. Træerne lukker sig næsten over bilen. Lige før jeg drejer til venstre ud på den lidt større grusvej i sommerhusområdet, kigger jeg tilfældigt i bakspejlet og ser en sidste gang hjørnet af vores røde sommerhus med det hvidmalede køkkenvindue, hvor der står en rund lervase med gule tulipaner købt i den lokale Brugs.

Med de tilladte 30 km i timen kører jeg forbi det ene sommerhus efter det andet. Sorte, gule, grå eller rødmalede som vores eget.

Nogle steder leger børn i haverne, mens andre sommerhuse ser øde og mennesketomme ud.

Halvt ude af sommerhusområdet kommer traileren ved et uheld ud i rabatten, da en kat umotiveret løber over vejen, og brædestumperne forrykker sig, så de pænt stablede rækker af brædder nu ligner nogle mere tilfældigt kastede bunker af træ. Og det går jo ikke.

Jeg kører ned ad den første den bedste sidevej for ikke at stå i vejen for nogen og standser bilen efter et par meter.

Det er en vej, jeg ikke har set før. Den er mørk på grund af mange graner, fyrretræer og løvtræer, som næsten lukker sig over vejen. Bagerst på et par af grundene

kan man skimte mørke, nedlukkede sommerhuse. Resten af grundene ligger skjulte bag en grøn mur. Det er en rigtig krinkelkrog, tænker jeg.

Brædderne skal igen stables pænt, og jeg begynder at tage dem ud af traileren ét efter ét og placere dem i grøftekanten. Flere badegæster kommer smilende og leende forbi ude på den store grusvej på vej hjem fra stranden. Jeg ser dem, men koncentrerer mig om brædderne og nøjes med at hilse med et kort nik.

Senere kommer en hundeejer forbi med sin ruhårede terrier – han er nok på vej ned til stranden for at lufte hunden.

Med min tommestok, jeg altid har i lommen på mine arbejdsbukser, begynder jeg at måle af til den korrekte placering af brædderne midt i traileren, da en voldsom regnbyge forstyrrer mit arbejde. Jeg sætter mig ind i bilen og hører lidt klassisk radio. De spiller en klaverkoncert af Mozart.

Da regnbygen er drevet væk, stiger jeg ud af bilen og fortsætter, hvor jeg slap. Det er blevet koldere i vejret, og der kommer ikke flere badende sommerhusgæster forbi mig.

Brædderne driller. De er lidt skæve og derfor svære at placere ordentligt. Dette faktum opdagede jeg ikke første gang, jeg stablede dem hjemme ved sommerhuset, hvilket undrer mig.

En ældre dame i en pels går forbi, og hun stirrer på en uhøflig måde. Vi hilser afmålt. Ældre damer har ofte de særeste ideer.

Endelig får jeg anbragt de fleste af brædderne på en måde, som jeg ville kalde fejlfrit og ordentligt. Jeg rejser mig for at strække ryggen, da jeg pludselig opdager en rustplet på folkevognens bagklap lige over nummerpla-

den.

Jeg bliver irriteret på mig selv over ikke at have opdaget rusten noget før. Jeg sukker og mærker en pludselig træthed. Jeg vælger at sætte mig ind i bilen for at tage et kort hvil, da der kun mangler tre brædder. Mozart er nu afløst af Bachs tredje Brandenburg koncert. Jeg læner mig tilbage i sædet.

Jeg må have blundet et kort øjeblik, for vejret har pludselig skiftet karakter – solen varmer igen, og et par børn løber jublende forbi på grusstien på vej til vandet belæsset med håndklæder og baderinge.

Jeg træder ud af bilen og får anbragt de allersidste brædder pænt.

Færdig! Nu ligger de så præcist, som de kan, når man tager de naturlige skævheder i betragtning.

Det bliver ikke bedre, tænker jeg og beundrer mit arbejde. Da jeg vender mig, får jeg desværre igen øje på rustpletten, selv om den virker mere utydelig. Tættere på opdager jeg, at den tværtimod er blevet større. Mine øjne må være trætte, siden jeg ikke kan fokusere skarpt.

Den ældre dame nærmer sig igen. Hun er nok faldet og har slået foden, for nu har hun brug for at støtte sig til en stok.

Hun ser smilende på mig og nikker venligt, som om hun har glemt, at det kun er kort tid siden, at vi hilste på hinanden. Jeg nikker tilbage.

Jeg tillader mig at holde en lille pause for at fejrede ordentligt stablede brædder, før jeg kører videre.

Piben kommer frem, og jeg tænder efter det sædvanlige ritual. Først blæses piben ren, så tages tobakken frem, og bunden af piben stoppes med let hånd, derefter et lag tobak, som trykkes lidt hårdere, og der afsluttes med et rimelig presset lag tobak. Jeg tænder selvfølgelig med

rigtige pibetændstikker.

Jeg sætter mig igen ind i bilen, bakker forsigtigt ud på den store grusvej og kan fortsætte mod containerpladsen. Undervejs noterer jeg mig, at folk har været meget flittige dette år. Mange huse er malede i nye farver, og træer er fældede.

Jeg har ikke været på containerpladsen i år før nu, og der er sandelig også sket noget. De har både fået et mere grundigt sorteringssystem og ansat nye medarbejdere. Det sidste opdager jeg, da en ung mand, jeg ikke har set før, hjælper mig med at tømme traileren for brædder.

Efter kort tid er brædestumperne afleveret, og jeg kan vende næsen hjemad. Det bliver en dejlig hjemtur. Solen skinner, og en blid brise gør, at varmen ikke er ubehagelig. Svalerne leger i sommerluften, og nogle få hvide skyer trækker hen over en ellers klar, blå himmel.

Vel hjemme parkerer jeg bilen og skal til at låse den, da vores postkasse ved skellet tiltrækker sig min opmærksomhed. I sin tid havde jeg fremstillet et navneskilt i neutrale sorte bogstaver på en hvid baggrund med vores navn "Andersen" påtrykt. Nu står der med store, røde bogstaver "Johansen" på postkassen.

Jeg føler usikkerhed og tvivl. Dette her er ikke sandt.

Min hjerne spiller mig et puds, nej, jeg må være kørt ned ad den forkerte grusvej.

Jeg er kørt ned ad Mosevej i stedet for Lyngvej. Hurtigt går jeg ned for enden af stikvejen, men nej ... dette er Lyngvej, og nummeret på vores hus er også det rigtige - nummer 22.

Inger må have planlagt en spøg med mig. Det ville så være første gang i vores ægteskab. Jeg går hen og tager i døren, men den er låst. Hendes spøg er endda så grov-

kornet, at hun har udskiftet låsen. Jeg kan ikke komme ind i mit eget sommerhus!

Har Inger gemt sig et eller andet sted? Jeg ved ikke, om jeg skal være urolig eller irriteret. Hvor er Inger? Kommer hun ikke snart frem?

Jeg går om på den anden side af huset og prøver have-døren. Den er også låst.

Jeg får et chok, da jeg kigger ind ad et vindue. Alle møblerne er skiftet ud.

Fortvivlet går jeg om i forhaven, hvor der står en hvid-malet havebænk i træ. Mit hjerte banker hårdt. En stærk svimmelhed griber mig, og jeg må sætte mig ned på bænken.

* * *

Inden jeg har fået sundet mig, flagrer en stor, hvid sommerfugl ud på terrassen foran nabohuset bærende på en bakke med et krus og en termoflaske. Eller rettere – det er nabokonen, som træder udenfor iført en flødefarvet sommerkjole.

Hun stopper op, da hun ser mig og står som forstenet.

–Jamen, er det ikke ...? Er det ikke Hr. Andersen, råber hun, sætter bakken fra sig på havebordet og kommer nærmere med hurtige skridt, mens hun retter på sit brune hår. Den knælange kjole hænger løst omkring hendes kraftige, men velformede krop. Kjolen er uden ærmer og afslører et par brune overarme.

Så står hun lige foran mig med sine lyse sommersko plantet i græsset.

–Det er mig, Ellen.

Hun taler som om, jeg burde huske hende, hvilket jeg ikke gør. Og dog. En kjole meget lig Ellens kan jeg svagt